

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupeného JUDr. Bohumilem Měšťánkem, advokátem se sídlem Národní obrany 909/45, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2006, č. j. OAM-1276/LE-C09-C09-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2007, č. j. 59 Az 134/2006 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 11. 2006, č. j. OAM-1276/LE-C09-C09-2006. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních

otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud přistoupil k jeho žalobě velice restriktivním přístupem, když aplikoval jednotlivá ustanovení zákona o azylu velice zužujícím výkladem. Dle stěžovatele zcela bezpochyby nelze za bezpečnou zemi považovat stát Izrael, i když z jiných důvodů, než jsou specifikovány v ust. § 2 a § 12 zákona o azylu. Při rozšiřujícím výkladu by zřejmě přicházela v úvahu aplikace ust. § 14a odst. 2 písm. c) citovaného zákona. Co se týká bezpečnostní situace ve státě Izrael, tak se jedná o zemi, kde probíhá permanentní válečný konflikt. Dochází neustále k atentátům, téměř denně zde umírají lidé. Žádný občan Izraele nezná den ani hodinu, kdy dojde k dalšímu cílenému útoku teroristů. Lze namítnout, že takových míst je na zeměkouli více, ale stěžovatel má být vyhoštěn právě do Izraele. Stěžovatele postihl infarkt a podrobil se operaci srdce. Klima v Izraeli mu nevyhovuje zdravotně a permanentní stres jistě nepřispívá ke stabilizaci jeho zdravotního stavu. Ust. § 14a zákona o azylu právě prolamuje striktně stanovené důvody pro udělení azylu a umožňuje udělit azyl, i když nejsou splněna všechna kritéria pro udělení azylu. Stěžovatel se v této souvislosti domnívá, že správní orgán a ani krajský soud nepochopily veškeré souvislosti, a proto jeho žádosti nebylo vyhověno. Stěžovatel je přesvědčen, že došlo k porušení ust. § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel dále uvádí, že nikdy netvrdil, že by Izrael opustil z důvodu jeho pronásledování za uplatňování politických práv nebo svobod, nebo strachu z pronásledování, či že by mu hrozily sankce za to, že požádal o azyl. To znamená, že se nikdy nepokusil uvádět nepravdivé údaje, které by měly vést k rozhodnutí o udělení azylu.

Tvrzení krajského soudu, že stěžovatel podává žádost o udělení azylu pouze z důvodu, aby se vyhnul trestu vyhoštění, zejména když mohl svou žádost podat i dříve, opět nemá dle stěžovatele zcela oporu ve zjištěných faktech. Pokud se může osoba legálně zdržovat na území druhého státu, zřejmě nemá důvod žádat o poskytnutí azylu, pokud probíhá jiné řízení, které mu má umožnit pobyt na území cizího státu, je opět nutné vyčkat pravomocného skončení tohoto řízení. S ohledem na shora uvedené proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

V posuzované věci jsou podstatné následující skutečnosti. Stěžovatel byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 5. 5. 2005, sp. zn. 39 T 36/2005, odsouzen pro trestný čin loupeže dle ust. § 234 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), k trestu odnětí svobody ve výměře dvou let, k jehož výkonu byl podle ust. § 39a odst. 2 písm. b) trestního zákona zařazen do věznice s dozorem, a podle ust. § 57 odst. 1, 2 citovaného zákona k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 10 let.

Tento rozsudek nabyl právní moci dne 29. 6. 2005, když bylo odvolání stěžovatele usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2005, sp. zn. 61 To 241/2005, zamítnuto. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal stěžovatel dne 20. 11. 2006, ve Vazební věznici Praha-Ruzyně. Tato žádost byla správním orgánem zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. V souladu s citovaným ustanovením se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak.

V souvislosti s námitkou stěžovatele, týkající se tvrzeného porušení ust. § 14a zákona o azylu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že v situaci, kdy byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu a správní orgán tudíž nerozhodoval o udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a téhož zákona (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, publikovaného pod č. 409/2004 Sb. NSS, ve spojení s rozsudkem téhož soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz), byl krajský soud v souladu s dosavadní judikaturou (zejména rozsudkem ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44, ve spojení s rozsudkem téhož soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, oba na www.nssoud.cz) povinen toliko posoudit, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy, a to ve vztahu k ust. § 16 odst. 2 citovaného zákona.

Z napadeného rozsudku krajského soudu je však patrné, že se předmětný soud, nad rámec stanovený výše uvedenou judikaturou, ve svém rozhodnutí zabýval i tím, zda byly v daném případě splněny podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Ačkoliv lze tuto úvahu krajského soudu označit za strohou, je z ní jednoznačně patrné, že uvedené podmínky nebyly na straně stěžovatele splněny z důvodu neprokázání důvodných obav, že pokud by stěžovatel byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť stěžovatelem tvrzené obavy pramenící z nestabilní situace v zemi původu (stát Izrael) zůstaly toliko v rovině obecných tvrzení, ačkoliv měl stěžovatel během správního a soudního řízení dostatečnou možnost tyto skutečnosti konkretizovat ve vztahu ke své osobě.

S tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a nad rámec výše uvedeného považuje za nezbytné zdůraznit, že v případě rozhodování o udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu musí být splněny nejenom podmínky pozitivní, vymezené zmiňovaným ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, ale zároveň nesmí nastat žádná z podmínek negativních obsažených v ust. § 15a a § 16 téhož zákona (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS). Pro souzenou věc je pak rozhodující zejména ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle něhož nelze doplňkovou ochranu podle ust. § 14a nebo 14b zákona o azylu udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v ust. § 14a citovaného zákona, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, spáchal zvláště závažný trestný čin. Co se rozumí zvláště závažným trestným činem, stanoví ust. § 41 odst. 2 trestního zákona, podle kterého zvláště závažnými trestnými činy jsou trestné činy uvedené v ust. § 62 téhož zákona a ty úmyslné trestné činy, na něž tento zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let. V souladu s tímto vymezením je za zvláště závažný trestný čin nezbytné považovat též trestný čin loupeže dle ust. § 234 odst. 1 trestního zákona, neboť se jedná o úmyslný trestný čin, na který trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby deset let. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 5. 5. 2005, sp. zn. 39 T 36/2005, odsouzen pro trestný čin loupeže dle ust. § 234

odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody ve výměře dvou let a tento rozsudek, jak je uvedeno výše, nabyl právní moci dne 29. 6. 2005, konstatuje Nejvyšší správní soud, že je u stěžovatele naplněn důvod vylučující udělení doplňkové ochrany podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na shora uvedené proto nemohlo dojít k porušení ust. § 14a zákona o azylu tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, neboť spácháním zvláště závažného trestného činu byl stěžovatel z jejího udělení na základě shora citovaného ustanovení vyloučen.

Pokud jde o stěžovatelovo tvrzení, že se nikdy nepokusil uvádět nepravdivé údaje, které by měly vést k rozhodnutí o udělení azylu, stěžovatel k němu neuvedl žádné bližší skutečnosti, zejména to, v jaké souvislosti má být toto tvrzení Nejvyšším správním soudem posouzeno.

Ke stěžovatelem popíranému účelovému podání žádosti o mezinárodní ochranu Nejvyšší správní soud připomíná zejména svůj rozsudek ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, a dále rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, oba na www.nssoud.cz, z nichž vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu